

[Christmas Møller.]

villingsloven for 1925—26, ja, saa kunde der jo godt knyttes et Par enkelte Bemærkninger, udover hvad der allerede er sagt, dertil. Thi gennemgaar man Tillægsbevillingslovens Betænkning for 1925—26, og gennemgaar man de forskellige Udgiftsparagraffer, saa vil man se, at Ministeriet for Industri, Handel og Søfart er det eneste Ministerium, som har disse mægtige Overskrivelser af Kontorholdsudgifter; de andre Ministerier har det ikke. For øvrigt er det ikke alene 20 000 Kr., som der er bedraget for — antagelig — paa dette Budget, for Medhjælpersummen er forhøjet med 15 000, og de almindelige ministerielle og Kontorholdsudgifter paa samme Paragraf med 20 000, og disse 35 000 Kr. er saa langt de største Tal, der findes; der er kun eet Tal, som er større, nemlig en Bevilling til Isbrydnings-tjeneste. Det er overhovedet de største Tal, som ellers findes paa de kun 8 Skrivelser, Ministeriet for Industri, Handel og Søfart havde til Budgettet paa § 17 i 1925—26.

Hvordan vilde man nu have behandlet saadan en Sag, hvis det ikke var en Statsminister, et Statsregnskab og en Tillægsbevilling, der var Tale om, men et privat Selskab, hvor et Bestyrelsesmedlem eller en Formand ikke havde set bedre efter, end Statsministeren har set efter? Hvordan behandler man i Dag slige Sager og navnlig fra Socialdemokratiets Side?

Saa er det, jeg siger: hvis der skal være en vis Lighed i Betragtningen, kan den højt-ærede Statsminister heraf lære at være mindre haard og mindre haardt dømmende i Fremtiden, end han har været det i Fortiden.

Jeg skal da slutte med at sige, at vi for vort Vedkommende ser paa denne Sag saaledes, at man fra Ministeriets Side ikke har truffet den rene og klare Afgørelse, som Sagen gerne skulde have haft, at man efter vor Opfattelse kunde være gaaet andre Veje end den, man har valgt, og at vi maa hævde, at det, som Rigsdagen og som Regeringen maa have Blikket aabent for, er, om man i Fremtiden kan bygge paa denne Afgørelse, eller om den ministerielle Autoritet i et Ministerium, som har med saa mange store, vigtige Sager at gøre, ikke paa et eller andet Tidspunkt maa kræve, at man eventuelt gaar en anden Vej end den, man har valgt.

Niels Frederiksen: Den Sag, som er den egentlige Aarsag til den stillede Forespørgsel, den Arendrupske Bedragerisag, er jo et Emne, som er næsten udtømmeligt for en diskussionsivrig og sensationssøgende

Debattør. Efter den Tale, som den ærede Ordfører for Forespørgerne holdt, fik man det Indtryk, at han med megen Omhu og megen Tidsanvendelse havde udpenslet Emnet til dets Enkeltheder og føjet en Række Ting ind, som i og for sig var overflødige, men var medtaget for at skabe den størst mulige Opmærksomhed om Talen.

Jeg nævner ikke dette, fordi vi fra det radikale Venstres Side retter nogen Bebrejdelse mod Ordføreren, fordi han har rettet denne Forespørgsel her i dette høje Ting til Regeringen. Det er enhver Rigsdagsmands Ret — det er ogsaa hans Pligt, naar han mener det fornødent — at faa klaret et Forhold vedrørende Offentligheden i denne Sal. Men det forekommer mig, at naar det ærede Medlem Hr. Holstein sluttede sin Tale med Bemærkninger, der gav Udtryk for, at han mente, det var nødvendigt at højne Moralen og hæve det høje Tings Anseelse og underbygge Respekten for Folkestyret, da var den Form, han fremsatte sin Forespørgsel under, og den Maade, hvorpaa han fremførte sin Tale, af en saadan Beskaffenhed, at dette ikke bidrog til, at det Maal blev naaet.

Jeg kunde tænke mig, at hvis der var en halv Snes Stykker af det høje Tings Medlemmer, der i Tilslutning eller Modsvær brugte den samme Fremgangsmaade, den samme Udformning af Emnet, som den ærede Ordfører for Forespørgerne havde valgt, vilde det ikke have højnet Anseelsen i Folket for de Debatter, der bliver ført her i det høje Ting.

Som sagt, det er det ærede Medlems Ret at spørge, men for de øvrige Medlemmers Vedkommende medfører det ikke en Forpligtelse til at gaa ind i en Debat i Tilslutning til den Tale, som den ærede Ordfører holdt. Og jeg for mit Vedkommende er ikke personlig fristet til at gaa ind i en Debat af den Art i Tilsvær paa den Tale, der blev holdt af den ærede Ordfører for Forespørgerne. Jeg skal kun sige om det foreliggende Spørgsmaal og den Sag, der debatteres, at vi fra det radikale Venstres Side billiger hele den Maade, hvorpaa denne Sag er løst af Regeringen.

Vi anerkender den Fremgangsmaade angaaende Undersøgelse af hele Sagen, der er anvendt. Vi mener, at den Undersøgelse, der er foretaget denne Sag vedrørende, er af en saadan Art, at den giver Offentligheden det Indtryk, at selv de højeste Embedsmænd har Ret til og Krav paa, at der foregaar en Undersøgelse af deres Embedsførelse, inden de dømmes, men at Offentligheden ogsaa har Krav paa, at Undersøgelsen